

Dominikánky píšú z Iráku

Drahí, chceme sa s vami podeliť o naše každodenné boje. Dúfam, že náš nárek zasiahne svet. Sme ako slepec z Jericha (Mk 10, 46 - 52), ktorý nemal čo vyjadriť, ale jeho hlas žiadal Ježiša, aby sa nad ním zmiloval. Aj keď niektorí ľudia ignorovali jeho hlas, iní ho počuli a pomohli mu. Spoliehame sa na ľudí, ktorí budú počúvať!

Vstúpili sme do tretieho týždňa nášho vysídlenia. Čo sa týka poskytovania prístrešia, jedla a uspokojenia potrieb ľudí, veci sa hýbu veľmi pomaly. Stále sú tu ľudia, ktorí žijú na ulici. Ešte stále neexistujú žiadne organizované tábory okrem škôl, ktoré sa používajú ako utečenecké tábory. Nedokončená trojpodlažná budova bola tiež použitá ako utečenecký tábor. V týchto nedokončených budovách si rodiny kvôli súkromiu vytvorili izby pomocou plastových fólií. Tieto miesta vyzerajú ako stajne. Všetci sme zvedaví, či to niekedy skončí. Vážime si všetko úsilie, ktoré bolo vynaložené na poskytnutie pomoci vystahovaným ľuďom. Prosím, uvedomte si, že poskytnutie jedla a prístrešia nie je jediná podstatná vec, ktorú potrebujeme. Naša situácia je oveľa zložitejšia. Hovoríme o dvoch menšinách (kresťania a jezidi), ktoré prišli o svoje pozemky, domovy, veci, prácu, peniaze, niektorí boli odlúčení od svojich rodín a blízkych. Všetci sú prenasledovaní kvôli svojmu náboženstvu.

Naši cirkevní predstavitelia robia čo môžu, aby vyriešili tento problém. Stretli sa s politickými predstaviteľmi, s prezidentom Iraku a Kurdistanu, ale iniciatívy a konanie týchto politických vodcov sú veľmi pomalé a skromné. V skutočnosti všetky politické stretnutia nevedli k ničomu. Až doteraz nedošlo k žiadnemu rozhodnutiu ohľadom aktuálnej situácie vysídlených menšín. Z tohto dôvodu sa dôvera v politických vodcov zmenšila, ak ešte vôbec nejaká existuje. Ľudia to už nedokážu tolerovať. Bremeno je príliš ťažké. Včera sa jeden mladý muž vyjadril, že by radšej zomrel, ako má žiť bez dôstojnosti. Ľudia majú pocit, že im bola vzatá ich dôstojnosť. Sme prenasledovaní kvôli nášmu náboženstvu. Nikto z nás si ani nepomyslel, že budeme kvôli tomuto žiť v utečeneckých táboroch.

Je ťažké uveriť, že toto sa odohráva v 21. storočí. Zaujímalo by nás, čo sa presne deje. Je to ďalší plán alebo dohoda rozdeliť Irak? Ak je to pravda, kým a prečo? Prečo sa znovu opakujú udalosti rozdelenia Blízkeho východu, ktoré sa odohrali v roku 1916? V tej dobe išlo o politickú záležitosť a zaplatili za to nevinní ľudia. Je zrejmé, že existujú zlí a prefíkaní ľudia, ktorí si chcú Irak rozdeliť. V roku 1916 sme stratili sedem sestier, mnoho kresťanov zomrelo a ďalší boli vyhnaní. Je to len náhoda, že opäť čelíme tomuto deleniu, alebo je to zámerné?

Avšak ťažkosti nie sú len v utečeneckých táboroch, kde sú vyhostení ľudia. To, čo sa stalo v našich kresťanských mestách, ktoré boli evakuované, je ešte horšie. ISIS donútili opustiť svoje domovy tých, ktorí neodišli z ich miest do noci 6. augusta. Včera bolo vyhnaných sedemdesiatdva ľudí z mesta Karakosh. Avšak, nie všetci z nich prišli. Tí, ktorí prišli včera v noci, boli v úbohom stave. Museli prebrodiť rieku Al-Khazi, pretože most bol zničený. Niektorí z nich zostali na druhom brehu. Nevieme, kedy sa im podarí prísť do Erbil. To závisí od situácie a rokovaní medzi Peshmerga a ISIS. Niektorí ľudia sa vrátili, aby pomohli odísť starým ľuďom, ktorí nevládali chodiť. Aj jedna z našich sestier odišla, aby priviedla svojich rodičov. Ďalšia žena rozprávala, že bola odlúčená od svojho manžela a detí a nič o nich nevie. Pravdepodobne sú medzi ostatnými, ktorí sú na druhom brehu, alebo by mohli byť medzi rukojemníkmi, ktorých zajali ISIS. Taktiež jednej matke vytrhli z náručia trojročné dievčatko a nič o ňom nevie. Nevieme prečo ISIS vyhnala ľudí z Karakosh, ale od tých, ktorí práve odtiaľ prišli, sme sa dopyčali, že ISIS priväža do Karakosh sudy, ktorých obsah je neznámy.

Okrem toho vieme o štyroch kresťanských rodinách, ktoré už viac ako tri týždne ostali zablokované v Sindžáry. Pravdepodobne sú bez jedla a bez vody. Ak im nikto nepomôže, zomrú. V súčasnosti nemáme s nimi žiadny kontakt a neexistuje žiadny spôsob, ako vyjednávať s ISIS.

Čo sa týka našich komunit, vieme, že v našom konvente v Tel Kaif si ISIS vytvorila sídlo. Tiež sme sa dozvedeli, že sa dostali do nášho konventu v Karakosh. Tí, ktorí prišli len nedávno, tvrdili, že všetky náboženské obrazy, ikony a sochy boli zničené. Z veží kostolov sňali kríže a zavesili tam svoje zástavy. Nie je to len v Karakosh a Tel Kaif. V Baqofe sa jedna z našich sestier dopytala, že situácia je pokojná, a tak sa vrátila s niekoľkými ľuďmi pre svoje lieky. Zistila, že kláštor bol vyrabovaný, všetko bolo otvorené a rozhádzané po celej miestnosti. V okamihu, keď vstúpili do kláštora, zasiahli mesto tri bomby. Okamžite odtiaľ odišli.

Na rozdiel od toho, čo sa deje s kresťanmi, včera, v piatok 22. augusta, šiitský samovražedný atentátnik a ozbrojenci zaútočili na sunnitskú mešitu Abou Mussab v obci, ktorá je pod kontrolou irackej vlády v provincii Dijala. Tento útok zanechal 68 mŕtvych. Je to veľmi bolestné počúvať o ľuďoch, ktorí boli zabití počas modlitby. Pokiaľ ide o médiá a tlačové správy, tento masaker zatienil to, čo sa deje s kresťanmi v Ninive. Obávame sa, že náš boj bude len našou vlastnou záležitosťou a nebude to mať žiadny vplyv na svet.

Na záver musíme konštatovať, že ľudia strácajú trpezlivosť. Stratili všetko vo svojich rodných mestách: kostoly, zvony, ulice a susedské vzťahy. Je to pre nich strašné počúvať, že ich domovy boli vyrabované. Hoci milujú svoje mestá, väčšina ľudí uvažuje o odchode z krajiny, aby mohli žiť dôstojne a aby ich deti mali budúcnosť. Je ťažké mať nádej v Iraku alebo dôverovať vedúcim predstaviteľom tejto krajiny.

Prosím, pamätajte na nás vo svojich modlitbách

Sr. Mária Hanna OP

Sestry dominikánky sv. Kataríny Sienskej - Irak

Zdroj: res.claritatis.cz

Autor: -mk-